

Arrest

**nr. 133 884 van 26 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bengalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1970.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2009, en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beroep aan.

Bij arrest van 10 april 2013 met nummer 100 726 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De verzoekende partij stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 10 oktober 2013 met nummer 111 618 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De verzoekende partij stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 23 januari 2014 met nummer 117 449 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 29 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 25.04.2013.”

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Op 31 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 10 september 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert de exceptie van gebrek aan belang aan.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze zich niet bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat ze in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat ze in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er dient te worden nagegaan of de verzoekende partij een internationale verdragsbepaling aanvoert die mogelijkwijze geschonden zou kunnen zijn. In casu voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter terechtzitting wordt op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid gewezen. De verzoekende partij wijst erop dat haar jongste kind thans 2 maanden oud is en haar oudste kind van 12 hier naar school gaat.

Met betrekking tot voormeld artikel 6 wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met "*de hangende AANVRAGEN bij DVZ en VERZOEK-*

SCHRIFTEN bij de Raad”, wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd geen hangende aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken had. Evenmin had ze nog een hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is pas nadat de bestreden beslissing genomen werd, dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Voorts laat de verzoekende partij na om in haar verzoekschrift te preciseren welke andere aanvragen bij de verwerende partij en beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog hangende waren.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, door te stellen dat indien zij het land moet verlaten dit een splitsing van de familiekeren zou teweegbrengen, wijst de Raad erop dat de partner van de verzoekende partij eveneens op 13 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft. Op het bevel van de partner staat eveneens de oudste zoon van de verzoekende partij vermeld. Het jongste kind van de verzoekende partij staat weliswaar niet vermeld op de bestreden beslissing of op het bevel van de partner van de verzoekende partij, daar het nog niet geboren was op het moment van de bestreden beslissing, maar niets verhindert de verzoekende partij haar kindje mee te nemen wanneer zij het land verlaat. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt enig element dat hieraan in de weg zou staan. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden door de bestreden beslissing van haar gezin gescheiden te worden. Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen argumenten aan. Slechts ter terechtzitting wijst de verzoekende partij op het gegeven dat het oudste kind in België naar school gaat. In dit verband wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). De verzoekende partij toont immers niet aan dat het oudste kind geen onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Er zijn geen gegevens beschikbaar waaruit blijkt dat het oudste kind gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst en dat verzoeker en zijn partner niet op de hoogte waren van het feit dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen

Waar de verzoekende partij stelt dat ze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft, wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend werd na de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts werd deze aanvraag op 10 september 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op hoogte was van de zwangerschap van de partner van de verzoekende partij. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij stelt dat *“ook rekening moet worden gehouden met de rechten van minderjarige kinderen, zowel uit nationale als internationale normen”*. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent dat *“een vertrek binnen de 0 dagen na kennisgeving zeker onmogelijk, het zou onmenselijk zijn en ingaan tegen de humanitaire en medische principes.”* Artikel 74/14, §3 van de

Vreemdelingenwet bepaalt dat er in welbepaalde gevallen kan worden afgeweken van de termijn uit §1 van ditzelfde artikel, met name als *“de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven”*. Uit de feiten blijkt immers dat de verzoekende partij inderdaad geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wordt evenmin betwist door de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij meent dat er rekening had gehouden moeten worden met de geboorte van het kind, wijst de Raad er wederom op dat voor het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij had nagelaten de verwerende partij hiervan op de hoogte brengen waardoor de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Ook de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg werd er rechtmatig toepassing gemaakt van 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Voorts staat het de verzoekende partij vrij om aan de verwerende partij, gelet op de geboorte van het kind, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen, dit conform het gestelde in artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst in haren hoofde een schending van artikel 6 en 8 van het EVRM zou uitmaken.

Waar de verzoekende partij, verwijzend naar de geboorte van haar kind na het nemen van de bestreden beslissing, stelt dat ze binnen 0 dagen het grondgebied niet kan verlaten, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden daar ze voor het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van de zwangerschap van de verzoekende partij. Daarenboven kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een aanvraag indienen tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe, motiveringsplicht, overschrijding of afwending van macht, zorgvuldigheidsbeginsel en de beoordelingsfout, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Gezien de verzoekende partij niet over het vereiste belang beschikt bij huidig beroep en de bestreden beslissing haar grondslag vindt in een definitief geworden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, dienen deze aangevoerde schendingen niet te worden onderzocht (cf. RvS 2 juli 2014, nr. 10.614 (c)).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2014 is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS